

Ce este adevărata părtășie cu Hristos? (2)

Isaia 63.8,9

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 24.09.2018, Actualizat: 24.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Isaia 63.8-9

Isaia 63.8-9: El a zis: „Negreșit, ei sunt poporul Meu, fii care nu vor minți.” Și El a devenit Mântuitorul lor. În toate necazurile lor El a fost întristat și Îngerul care este înaintea feței Lui i-a mântuit; El i-a răscumpărat în dragostea și în îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat, din vechime, în toate zilele.

Să privim unele exemple, pentru ca acest adevăr să nu rămână abstract, ci să devină foarte practic, ca să-l putem aplica la viața noastră.

În mod deosebit mă refer la propoziția: »În toate necazurile lor El a fost întristat.« Vedem aici într-un mod foarte impresionant cum Domnul Isus dorește literalmente să aibă părtășie cu noi în împrejurările noastre. Să ne imaginăm aceasta! Cât de ușor ne putem gândi, Dumnezeu stă acolo pe tronul Său, măreț, în pace și liniște, departe deasupra pământului, deasupra suferinței, strâmtorărilor și necazurilor alor Săi. Ce Își poate Dumnezeu imagina despre neliniștea noastră. Da, Dumnezeu știe totul, noi știm aceasta. Dar poate El simți întrucâtva ceva din ceea ce credincioșii trebuie uneori să trăiască pe acest pământ? Acest verset ne spune, că în toată strâmtorarea noastră El este strâmtorat. Aceasta înseamnă, Dumnezeu nu are numai compasiune, ca noi. Noi mergem la cineva care este întristat, vorbim cu el și gândim: ce îngrozitor, dar ne întoarcem și revenim la viața noastră, și nu ne impresionează în profunzime, așa cum îl impresionează pe acela care a suferit probabil o pierdere mare. Noi nu avem această participare sufletească desăvârșită. Dar aici vedem pe cineva, despre care se spune: »În toate necazurile lor El a fost întristat«, exact așa ca și ai Săi. Noi avem un Dumnezeu în cer, care poate avea compasiune.

Cine este acest Dumnezeu? El este numit aici »Îngerul care este înaintea feței Lui«. Vechiul Testament nu poate exprima mai clar că acest Dumnezeu este Domnul nostru Isus. El este »Îngerul dinaintea feței Lui«, »Îngerul legământului«, »Îngerul Domnului«. Dar cum poate Domnul Isus să fie întristat în toate întristările noastre, cum este posibil aceasta? Noi știm cum. Domnul Isus putea aceasta, pentru că El a devenit om. Gândești tu, Dumnezeu nu ar putea să simtă ce trăiesc oamenii pe pământ? Atunci uiți, că Dumnezeu a devenit om. Și Dumnezeu nu a devenit om în felul că El a venit pe acest pământ ca om matur și a mers direct la cruce. Dumnezeu S-a născut aici ca bebi, așa că Domnul Isus știe ce simt copilașii. Chiar și noi cei maturi am uitat câteodată ce pot simți copilașii. Dar Domnul Isus nu a uitat, el înțelege ce poate preocupa inima copiilor mici. Uneori tinerii gândesc că părinții nu îi înțeleg. Dar Domnul Isus a fost și El tânăr și nu a uitat ce înseamnă să fi tânăr. El înțelege în chip desăvârșit problemele tinereții. El a avut parte de toate slăbiciunile noastre, ne spune epistola către Evrei capitolul 2, El cunoaște orice nevoie, în care oamenii ar putea să fie. Căci viața Lui aici pe pământ a fost nu numai pentru a muri pe cruce. Desigur aceasta a fost cel mai important. Dar Domnul Isus a trăit aici pe pământ, ca să fie ispitit. Și prin aceasta poate ajuta tuturor acelor care sunt ispitiți. El a fost deci ispitit, potrivit cu Evrei 2, și potrivit cu Evrei 4 a fost în slăbiciune. El știe ce înseamnă să ai parte de împrejurările de pe acest pământ – nu de păcat!

Dacă păcătuim, atunci El nu are nici o înțelegere și nici o compătimire. Ar fi îngrozitor să gândim așa ceva. Domnul Isus urăște păcatul. El dorește să ne învețe, ca și noi să urâm

păcatul. Este imposibil ca El să aibă compătimire cu noi, dacă am păcătuit. Însă El are compătimire cu slăbiciunile noastre, care într-adevăr sunt urmare a păcatului. El era în slăbiciune. El știa ce era foamea, ce era setea, El știa cum era să fi obosit, El știa să ai prieteni iubiți care L-au părăsit. El știa ce era să ai preaiubiți care au murit. El a avut parte de toate acestea, și cât de mult L-au lovit. El știa în Ioan 11 ce va face cu Lazăr, dar ce profund L-a îndurerat în inima Lui. El a simțit cât de puternică era moartea, că ea a fost în stare să ia un prieten de lângă El. »În toate necazurile lor El a fost întristat«: El a știut și a simțit și a avut parte de tot ce însemnau acestea. El este acum în cer ca Mare Preot al nostru, și El știe să vină în împrejurările noastre și El dorește să vină. El dorește să vină la noi și să aibă părtășie cu noi. Cât de puțin știm noi de împrejurările și îngrijorările și nevoile fraților noștri. Domnul Isus știe foarte bine. Dar ce dorește El să facă? Ce va spune El cu privire la îngrijorările tale?

Răspunsul lui Dumnezeu este totdeauna același. Răspunsul lui Dumnezeu este, că El în mod normal nu îndepărtează îngrijorările noastre. El nu îndepărtează ceva, ci El introduce ceva. În mod normal El nu îndepărtează suferințele. El nu va împiedica, ca noi să nu suferim, ca să nu avem parte de necaz sau să nu avem pierderi. Dar El introduce ceva. Dacă vedem cum fiii lui Core în Psalmul 43; 44; 45 au suferit și au strigat: o, Dumnezeule! Îndepărtează necazurile noastre! – Dumnezeu nu a făcut-o. Dar ce a schimbat inima copiilor lui Core? Când în Psalmul 45 vorbesc despre Preaiubitul, despre Mire, despre Împărat, despre Domnul Isus, atunci inimile lor au fost înviorate. Necazurile lor nu au fost îndepărtate. În Psalmul 46 și în continuare vedem că necazurile erau în continuare la fel. Dumnezeu nu le-a îndepărtat. Dar ele arătau altfel. Când Domnul Isus este introdus, atunci totul arată altfel. El bate la ușa ta. Până acum probabil ai ținut ușa încuiată. Probabil gândești că Domnul Isus nu poate înțelege aceste probleme. Probabil gândești că Domnul Isus este prezent numai în necazurile mari, necazurile tale sunt prea mici și neînsemnate. Cum poate Dumnezeul Cel Mare să se preocupe cu astfel de lucruri mici. Eu am gândit aceasta deseori, când am auzit când se rugau copiii mei, când noi uneori zâmbim de lucrurile pe care ei le cer. Eu nu cred că Domnul zâmbește. El Se preocupă cu aceste cereri mici ale celor care sunt ai Săi. Nu este aceasta minunat? El dorește să intre.

»În toate necazurile lor El a fost întristat.« Ce gândești tu, cât de mult a suferit Dumnezeu, când poporul Său a fost în necaz în Egipt. El a suferit așa de mult, că El a coborât. El nu a rămas pe tronul Său. El spune în Exodul 3: M-am coborât. – Și unde era Dumnezeu când a vorbit cu Moise? Într-o flacăra de foc într-un rug. Rugul ca tablou pentru Israel – într-un cuptor de foc. Israel ardea sub judecata și încercările venite din partea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu Însuși era în flacăra de foc. Dumnezeu era la ei, El locuia în rug (Deuteronomul 33). Nu era numai o ședere, ca în treacăt să vadă cum arată lucrurile. Dumnezeu locuia acolo. Ști tu cât timp? Atâta timp cât acest popor a fost în acest „cuptor de foc” Egipt. Dumnezeu era la ei. Acesta este Dumnezeul nostru, care este întristat în toate întristările noastre. Cât de mulți creștini suferă astăzi, sunt prizoniți, sunt în necaz mare. Dar cât de mulți au mărturisit că lor le merge ca celor trei prieteni ai lui Daniel în cuptorul de foc (Daniel 3). Atunci împăratul Nebucadnețar a trebuit să spună: Ce înseamnă aceasta, în cuptorul de foc sunt patru persoane, și Persoana a patra arată ca Fiul lui Dumnezeu! – așa am putea să traducem. Și el el avea dreptate. Era Fiul lui Dumnezeu, era Îngerul dinaintea feței Domnului, era Domnul Isus. Așa de literalmente ia Domnul Isus ceea ce spune: »În toate necazurile lor El a fost întristat.« El era la ei în cuptorul de foc. El a binecuvântat nu numai de sus, El a dat nu numai putere de

sus, El era la ei în cuptorul de foc. Tot așa El vrea să fie și la tine. El bate și dorește să intre și El spune: tu nu trebuie să porți necazurile tale singur. Eu vreau să intru și să am părtășie cu tine!

Domnul Isus era în corabie (Marcu 4). El a fost la ucenici și atunci când ei erau în furtună. El era acolo și liniștea Lui a înviorat toată corabia. Ei erau impresionați de liniștea Lui. El dorește să ne învețe ceva prin liniștea Lui. El dorește să intre și în toată liniștea să cineze cu noi. Când te așezi la masă, când Domnul Isus este prezent ca oaspete – de fapt nu numai ca oaspete, El dorește să locuiască la noi, să rămână la noi – atunci nu mai există neliniște. El îți spune: spune-Mi nevoile tale și Eu le voi purta împreună cu tine. Le vom purta împreună! Iar acum vrem în liniște și în pace să mâncăm cina și să avem părtășie unul cu altul. – Ce mare este El! Îl cunoști tu pe Domnul în felul acesta? Practic? Mulți credincioși au cunoscut tocmai în greutăți cât de mult înseamnă Domnul pentru ei în mod practic. Când ești foarte tânăr, multe lucruri, pe care le știm despre Domnul Isus – chiar și atunci când credem în El, când L-am primit – deseori sunt numai pur teoretice. Noi trebuie să cunoaștem mai întâi ispitele și slăbiciunile, ca să cunoaștem practic ce vrea Domnul Isus să fie pentru noi în acestea. Ști tu aceasta, cunoști ceva din acestea? Dacă ai puțină experiență în acestea, atunci s-ar putea ca Domnul Isus să fi bătut foarte des iar tu L-ai lăsat afară. Lasă-L să intre! El știe ce înseamnă să fi în necaz.

Tradus de la: [Was ist wahre Gemeinschaft mit Christus \(2\)](#)

Traducere: Ion Simionescu